



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **R. M.**, bytem O., O., zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem K. Sliwky 126/18, Karviná - Fryštát, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, č. j. KUOK 93818/2012, sp. zn. KÚOK/71830/2012/ODSH-SD/7469, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí městského úřadu Hranice ze dne 27. 7. 2012, č. j. OD/11144/12-6/Lš-82. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.,

kterého se dopustil tím, že dne 4. 6. 2012 v 8:32 hodin na silnici II/438 u odbočky k obci R. v obci B. ve směru na B., kde při řízení vozidla škoda Fabia, RZ X, překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, a policisté mu měřičem rychlosti MicroDigiCam LTI naměřili rychlost 77 km/h, po odečtení povolené tolerance radaru nejméně 74 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více a dopustil se uvedeného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích měsících dvakrát a vícekrát. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř měsíců.

[2] Žalobce v žalobě namítal nezákonnost, především, že došlo k porušení jeho práva na řádné projednání věci a tím i k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání dne 27. 7. 2012 a tohoto dne také ve věci rozhodl. O konání ústního jednání žalobce nebyl řádně vyrozuměn, jelikož byl v inkriminované době na dovolené a nemohl objektivně zásluku obsahující předvolání k ústnímu jednání převzít. Jelikož se žalobce v místě bydliště v době doručování nezdržoval, nemůže být doručení účinné. Pokud správní orgán prvního stupně konal dne 27. 7. 2012 ústní jednání v jeho nepřítomnosti, pak porušily jeho právo na řádné projednání věci. Dále žalobce namítal, že ho správní orgán prvního stupně po skončení ústního jednání vůbec nevyzval k seznámení se s podkladovými materiály a k vyjádření před vydáním rozhodnutí. Pouhá informace o tomto právu uvedená v doprovodných procesních písemnostech nestačí (viz rozhodnutí Ministerstva dopravy č. j. 457/2012 – 160 – SPR/5 ze dne 23. 5. 2012, kterou v kopii žalobce k důkazu přiložil). Toto procesní pochybení podle citovaného rozhodnutí Ministerstva dopravy je natolik zásadní, že je zapotřebí předcházející rozhodnutí zrušit. Dále žalobce namítl, že úřední záznamy policistů nemohou sloužit jako důkaz, tito policisté musí být správním orgánem vyslechnuti. Jak je patrné z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žádný policista jako svědek vyslechnut nebyl a správní orgán nezákonně při hodnocení důkazů vycházel z úředních záznamů policisty sepsaných. Rovněž tak nemůže být důkazem oznámení o přestupku. Podle názoru žalobce nepostačí k prokázání správnosti a přesnosti změřené rychlosti pouze předložení ověřovacího listu k měřicímu zařízení. Metrologické osvědčení garantuje přesnost a správnost měření jen za podmínky, že bude měřicí zařízení použito v souladu s návodem. Měření tak může provádět pouze proškolená osoba. V řízení nebylo prokázáno, že by měření prováděla proškolená osoba s příslušným osvědčením a že by postupovala v souladu s návodem. Jinak než výsledkem obsluhy měřidla nelze postup při měření zjistit. Jde-li o vyjádření recidivy naplňující danou právní kvalifikaci, je dle přesvědčení žalobce potřeba přímo v popisu skutku uvést a konkretizovat, jaký předchozí přestupek (konkretizací přestupku a rozhodnutí, kterým došlo k uznání viny za něj) recidivu zakládá. Nepostačí obecná formulace, že se přestupce „dopustil přestupku v posledních 12 měsících po sobě jdoucích dvakrát a vícekrát“. Chybí-li konkrétní vyjádření přestupku vyjadřujícího recidivu, nemůže být takové jednání jako recidiva posouzeno. Dále správní orgány obou stupňů při stanovení výše sankce vycházely z toho, že žalobce dosáhl v registru řidičů počtu bodů 12. Tento podklad byl chybný.

V rámci přezkumného řízení bylo rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK120316/2012, sp. zn. DSH/29518/2012/Slo 067.1 V10 ze dne 9. 10. 2012 zrušeno rozhodnutí Městské policie Orlová ze dne 4. 11. 2011, č. X, série X. Za tohoto stavu žalobce dvanácti bodů nedosáhl a okolnosti pro stanovení výše sankce jsou proto odlišné. Žalobce namítal, že sankce zákazu řízení na dobu čtyř měsíců je nepřiměřeně přísná.

[3] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou nedůvodné. Žalobce byl zákonným způsobem vyrozuměn o zahájení přestupkového jednání a zároveň byl předvolán k ústnímu jednání. Poté byla v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích věc projednána v jeho nepřítomnosti, neboť se nedostavil k tomuto jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za takového stavu věci nebyl zákonný důvod žalobce vyzývat k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a z toho plynoucí možnosti se k těmto podkladům vyjádřit. Tento postup je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 22. 7. 2010, čj. 5 As 17/2010–111). Námitka týkající se údajného vyhodnocení úředních záznamů jako důkazu je taktéž lichá a zavádějící. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí o úředních záznamech hovoří jako o podpůrném listinném materiálu, nikoliv jako o důkazu. Žalobce zřejmě nerozlišuje mezi pojmy *podklad pro rozhodnutí* a *důkaz*. Taktéž názor žalobce, že oznámení o přestupku nemůže být použito jako důkaz, je opět vyslovena z neznalosti věci. Sepsání oznámení o přestupku je neodkladný úkon, který, ač byl vypracován před zahájením řízení, lze použít jako důkazní prostředek v řízení před správním orgánem, což vyplývá i z § 160 odst. 4 trestního řádu, neboť přestupkové řízení je svým způsobem řízením trestním, kde jsou pojmy *neopakovatelný* a *neodkladný úkon* precizovány. K námitce ohledně absence recidivy, pokud chybí konkrétní vyjádření přestupku, žalovaný uvedl, že tato námitka je nedůvodná, neboť ze spisového materiálu je zcela patrné, že konstatování, že přestupek byl spáchán žalobcem dvakrát v posledních 12 měsících, bylo uvedeno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně bylo odůvodněno s tím, že správní orgán vycházel z listinného důkazu – výpisu z registru řidičů. Tvrzení, že správní orgán I. stupně i žalovaný vycházely při ukládání sankce ze skutečnosti, že žalobce dosáhl 12 bodů je opět účelová, neboť správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel nejen z dosaženého počtu 12 bodů, ale i skutečnosti, že žalobce měl v době projednávání 13 záznamů v kartě řidiče. Námitka týkající se zrušení rozhodnutí Městské policie Orlová Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, na základě kterého stavu 12 bodů nedosáhl, je opět nedůvodná, neboť rozhodnutí Krajského úřadu bylo v dané věci vydáno až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[4] Při jednání soudu žalobce s poukazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 10. 2012, čj. MSK 120316/2012, uvedl, že ani v souzené věci nebyla zjištěna konkrétní povolená rychlost v obci, dokazování nebylo vyčerpávající, nebylo jednoznačně určeno místo přestupku určením GPS souřadnicemi, dále že všechny podklady rozhodnutí jsou důkazem, nelze některé vyloučit, když se z nich činí skutkové závěry, a to ani úřední záznam a oznámení o přestupku. Analogie s trestním řízením u neodkladných a neopakovatelných úkonů je lichá, i v trestním řízení musí být takto označen úkon v protokole a postup musí být

zdůvodněn, jak uvádí judikatura Nejvyššího soudu. Ze spisu nemůže preparovat úvahy o tom, ke kterému skutku se vztahuje recidiva, musí to být ve výroku. Žalobce namítal, že dnes je stav jiný, žalobce po zrušení jednoho pokutového bloku není již vybodovaný, sankce byla uložena s ohledem na tuto skutečnost. Správní orgány odmítají činit důkaz návodem rychloměru a dodržovat návody a v souzené věci správní orgány nevyslechly policistu provádějícího měření.

[5] Žalovaný odkázal na nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zákonem, na to, že policie tuto rychlost zná, nelze fotit vše, jde o obstrukční námitky. Stanovení místa přestupku pomocí GPS souřadnic není stanoveno judikaturou. Každý podklad nemusí být důkazem, ale může být vodítkem pro další postup. Analogie s trestním právem je běžná u neupravených institutů, jinak by nebylo možné účastníky ztotožnit. K recidivě žalovaný uvedl, že ve výroku je citace podle zákona. Obecně se ví, že pokud není radar správně nastaven, nefotí. Návod má přes 90 listů, doplnění do každého spisu by bylo v rozporu se zásadami správního řízení. Bez vozidla s měřidlem správnost měření nelze zkontrolovat. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 5. 2012 je v rozporu s judikaturou. Výslech policisty nebyl nutný, spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno.

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 31. 10. 2012, s přihlédnutím ke specifickým, která jsou dále uvedena v argumentační části rozsudku.

[7] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení o přestupku jeho spáchání tak, jak je popsáno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Do ručně psaného oznámení se žalobce vyjádřil tak, že uvedl: *nevšiml značka obec*. Ve správním spise je platný ověřovací list k rychloměru, fotografický záznam měřeného vozidla, řidiče a registrační značky, záznam z rychloměru a výpis z registru řidičů, podle kterého se žalobce dopustil totožného přestupku dne 30. 3. 2012. Z výpisu registru řidičů soud zjistil, že se žalobce v letech 2004 až 2012 dopustil 13 přestupků. Přestupek je dále popsán v úředním záznamu nstržm. D. Č. ze dne 4. 6. 2012 a v úředním záznamu nstržm. Z. J. ze dne 4. 6. 2012.

[8] Podle vyžádaného výpisu z registru řidičů měl žalobce ke dni 21. 6. 2012 celkem 13 záznamů o přestupcích a stav jeho bodového hodnocení byl 12 bodů. Podle tohoto výpisu se totožného přestupku dopustil žalobce 30. 3. 2012 ve Frýdku - Místku, přičemž přestupek byl projednán v blokovém řízení a žalobci byla uložena pokuta 2.000 Kč.

[9] Podle zjištění správního orgánu I. stupně měl žalobce od 7. 6. 2012 nové bydliště, na tuto adresu mu bylo zasláno oznámení o zahájení řízení o přestupku a současně předvolání k jednání na den 24. 7. 2012. Žalobce byl rovněž poučen podle § 33 a § 36 správního řádu a podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Tato

písemnost byla doručována tak, že žalobce nebyl zastižen a poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 27. 6. 2012, žalobci byla zanechána výzva s poučením, a protože si žalobce zásilku v úložní době nevyzvedl, byla vrácena zpět odesílateli.

[10] Podle protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti žalobce ze dne 24. 7. 2012 byl přestupek projednán a bylo provedeno dokazování oznámením přestupku, úředními záznamy policistů, fotodokumentací, záznamem o přestupku, ověřovací listem a výpisem z registru řidičů.

[11] Podle rozhodnutí ze dne 27. 7. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena sankce tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně citoval z jednotlivých důkazů provedených při ústním jednání, konstatoval, že se žalobce bez omluvy k projednání přestupku nedostavil a dále uvedl, že provedl hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu a vyjmenoval podklady svého rozhodnutí, které popsal. Správní orgány I. stupně dospěl k závěru, že žalobce daný přestupek spáchal a pro toto zjištění shledal dostatek podkladů pro rozhodnutí o odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek v rozsahu sděleného obvinění a ve svém hodnocení důkazů nespatořoval rozpory se zásadami logiky. Zjištěný stav správní orgán I. stupně subsumovat pod § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Při rozhodování o druhu a výši uložené sankce vycházel správní orgán ze skutečnosti, že žalobce překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně od 24 km/h vážným a hrubým způsobem ohrozil bezpečnost a plynulost silničního provozu a dopustil se tak jednou z nejzávažnějších a nejčastějších porušení zákona, jednalo se o úmyslné jednání, kterým došlo k porušení platných právních norem, k přestupku došlo v brzkých dopoledních hodinách, ve všední pracovní den, na které silnice s vysokou hustotou provozu, což je prokázáno záznamem policie, kde je patrné, že žalobce sám při překročení dovolené rychlosti předjížděl jiné vozidlo a je možno toto považovat za nepříznivé okolnosti zvyšující závažnost jednání žalobce. K překročení rychlosti žalobcem došlo v obydlené části obce, kde dochází mimo jiné i k výskytu chodců, tedy překročením rychlosti u žalobce mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení jiného účastníka provozu na pozemní komunikaci, což bylo posouzeno jako přitěžující okolnost. Žalobce má řidičské oprávnění pro skupinu B od roku 1991 a v registru řidičů má v současné době 13 záznamů o přestupcích v dopravě a v bodovém ohodnocení 12 bodů, což prokazuje, že se jedná o řidiče ne až tak dbalého právních předpisů a norem a projednávané jednání nelze považovat za ojedinělé, k čemuž správní orgán rovněž přihlédl při ukládání sankcí. Jako polehčující okolnost hodnotil toho, že se žalobce ke spáchání přestupku doznal na místě samém, spolupracoval s policisty a svého jednání litoval. A rovněž jako polehčující okolnost posoudil správní orgán i sociální poměry žalobce, který je pracovní existenčně odkázán na řidičský průkaz. Jednání žalobce bylo vyhodnoceno správním orgánem jako jednání pro společnost nebezpečné, neboť s jejím ohrožován zájem společnosti na ochraně lidského života zdraví, přesto sankce - pokuta byla uložena ve střední výši zákonné sazby a rovněž sankce zákazu činnosti byla uložena v přiměřené výši.

[12] V odvolání žalobce uvedl, že si zásilku převzal z důvodu dovolené do 24. 7. 2012 později a dále uvedl, že je řidič „na spotřebu“, nebourá, nepije alkohol za volantem, pouští chodce na přechodu, body má za volání bez hands-free sady a díky své nepozornosti přehlédl ceduli *obec*. Musí vozit matku do nemocnice a dítě do školky. Jako obchodní zástupce (OSVČ) bez řidičského průkazu ztrácí možnost obživy a společenského uplatnění a nemá šanci pro pracovní uplatnění.

[13] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný shledal odvolací námitky jako nedůvodné, odkázal na § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a poukázal na to, že jestliže nebyl žalobce v době doručování prokazatelně v místě trvalého pobytu, měl postupovat podle § 24 odst. 2 správního řádu a prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout a za podmínek podle § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. O tento postup lze požádat do 15 dní ode dne, kdy pominula překážka. Námitku, že žalobce přehlédl ceduli, označil žalovaný za lichou. Z pořízené fotodokumentace a místní znalosti žalovaného je zřejmé, že protiprávního jednání se žalobce dopustil téměř ve středu vesnice, v hustě zastavěné části vesnice. K námitce žalobce, že slušný řidič musí vozit matku a dítě a jako obchodní zástupce ztrácí pracovní uplatnění, žalovaný konstatoval, že nastalá situace je osobní odpovědností žalobce. Protiprávní jednání žalobce bylo řádně dostatečně zdokumentováno zasahujícími příslušníky Policie ČR, kdy ani žalobce překročení nejvyšší dovolené rychlosti nepopíral. Z výpisu evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že totožného přestupku se žalobce dopustil 30. 3. 2012 a projednávaného přestupku 4. 6. 2012. V případě, že během jednoho roku je rychlost v obci totožnou osobou překročena dvakrát a vícekrát, ukládá se sankce peněžní (2.500 Kč až 5.000 Kč) a současně zákaz řízení motorových vozidel (od jednoho měsíce do šesti měsíců) jak konstatoval již správní orgán prvního stupně. Ten uložil žalobci sankce při horní zákonné hranici a s tím se žalovaný ztotožnil. Podle zápisu v evidenční kartě řidiče není žalobce právě ukázněný řidič, kdy v kartě má 13 záznamů o přestupcích v dopravě a v bodovém hodnocení má přiděleno 12 bodů. Žalovaný měl za to, že takto uložené sankce povedou k nápravě pachatele. Podle žalovaného předložené podklady pro rozhodnutí objasnily skutečný stav věci a spolehlivě prokázaly, že žalobce se dopustil shora popsaného přestupku a není třeba dalších úkonů.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] Soud konstatuje, že ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (19. 11. 2012) k zániku odpovědnosti za přestupek (spáchán 4. 6. 2012) nedošlo (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

[16] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[17] Námitku žalobce, že nebyl řádně vyrozuměn o jednání o přestupku, že doručení nebylo účinné pro nepřítomnost z důvodu dovolené a že tak došlo k porušení práva žalobce na projednání věci a spravedlivý proces, neshledal soud jako důvodnou. Oznámení o zahájení řízení s předvoláním ze dne 25. 6. 2012 bylo žalobci doručováno 27. 6. 2012, žalobce nebyl doručovatelkou zastížen, proto byla na adrese nového bydliště zásilka zanechána u provozovatele poštovních služeb a žalobci byla v domovní schránce zanechána výzva s poučením. Zásilka nebyla žalobcem v úložní době vyzvednuta a byla vrácena odesílateli zpět. Dne 24. 7. 2012 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce. Rozhodnutí ze dne 27. 7. 2012 žalobce převzal 1. 8. 2012. V nedatované písemnosti nazvané „podání odporu proti rozhodnutí o odnětí ŘP“, doručené správnímu orgánu I. stupně dne 14. 8. 2012, žalobce uvedl, že nebyl přítomen v místě bydliště do 24. 7. 2012 z důvodu dovolené. Žalobce o určení neplatnosti doručení vůbec nežádal (z obsahu podání to nelze nijak dovodit), délku dovolené a důvod nevyzvednutí písemnosti vůbec neuvedl a nejenže nic k nemožnosti vyzvednout si písemnost netvrdil, navíc ani nic neprokázal. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2012, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*. Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Soud podotýká, že podle obálky ve správním spise správní orgán uložení zásilky nevyloučil a žalobce nebo doručovatel neexistenci poštovní schránky nenamítal. Žalobce byl předvoláván s dostatečným časovým předstihem, nikoli Řádný postup při doručování byl prokázán obálkou založenou ve správním spise. Správní orgány v daném případě vybraly správné právní normy a ty správně aplikovaly, jejich postupu nelze nic vytknout a s jejich závěrem se soud ztotožnil. Ostatně, ani ve správním řízení ani v soudním řízení správním k tomu žalobce nic netvrdil ani neprokázal.

[18] Druhou žalobní námitkou brojil, proti tomu, že ho správní orgán neseznámil s podklady rozhodnutí a nedal mu možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, s odkazem na příložené rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 5. 2012, čj. 457/2012-160-SPR/5, podle kterého nestačí pouhá informace o § 36 odst. 3 správního řádu a jeho citace v předvolání, když účastník řízení není přítomen ústnímu jednání, naopak správní orgán ho musí vyzvat k seznámení se s podklady rozhodnutí. Zdejší soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že tento právní závěr nemá oporu v účinném právu a odporuje setrvalé judikatuře správních soudů. Jednak je nutno poznamenat s odkazem na výše uvedené, že nový správní řád zvýšil odpovědnost účastníka řízení za přebírání doručovaných písemností a pokud mu byla zásilka s řádným poučením (což v souzené věci bylo) doručena, byť fikcí, resp. vyvratitelnou domněnkou, nastávají *de iure* účinky doručovaného rozhodnutí. Nadto žalobce žádný konkrétní důvod nemožnosti vyzvednout si zásilku od 27. 6. 2012 (počátek úložní doby a neúspěšný pokus o doručení v místě nového bydliště) do doby vydání rozhodnutí o přestupku dne 27. 7. 2012 po celé toto období, ba ani kdykoli později až do vydání tohoto rozsudku, neuvedl; a o určení neplatnosti

doručení taktéž nepožádal. Nebyly tu tedy žádné důvody, které by měly vést správní orgán k prověřování doručení písemnosti. K tomu se žalobci v této písemnosti dostalo úplného poučení podle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, nejen odkazem na číselné označení ustanovení, ale celým slovním popisem. Účastník řízení nemá možnost navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a vyjadřovat svá stanoviska jen do doby projednání přestupku, ale v průběhu celého správního řízení, tj. i před projednáním přestupku a až do vydání rozhodnutí o odvolání. Koncentrace řízení se u správního trestání neuplatňuje právě pro analogii s trestním řízením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, nebo 28. 2. 2011, čj. 8 As 82/2010-55, a mnohé další). Obdobně tato práva upravuje § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (*obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován*). Od 1. 8. 2012, kdy žalobce převzal do vlastních rukou rozhodnutí o přestupku, měl možnost svá práva podle § 36 odst. 1 i 2 správního řádu využít a také tak učinil podáním odvolání. V této době, kdy již o řízení věděl, mohl podat návrh na určení neplatnosti doručení, a je otázkou, proč tak vůbec neučinil, a proč důvody nemožnosti převzít si písemnost ani v celém správním řízení ani v soudním řízení správním neuvedl. Strategie a způsob obhajoby je však na účastníku samotném. Správní orgány nebyly již v souladu se zákonem povinny opětovně žalobce poučovat o jeho právech a povinnostech (nebyly doplňovány žádné další důkazy a podklady rozhodnutí), žalobce mohl kdykoli nahlédnout do spisu. Právě jednání o přestupku, na které byl žalobce předvolán v souladu se správním řádem, slouží k tomu, aby se zde žalobce s celou věcí a podklady pro rozhodnutí seznámil. Shodný závěr učinil opakovaně i Nejvyšší správní soud (srov. např. ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014 – 48, nebo ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010 – 76; rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2011, čj. 5 As 2/2010 – 51, - všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz - *pokud správní orgán vyzval žadatele k předložení zákonem stanovených náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a zároveň ho řádně poučil o následcích nesplnění této výzvy, neporušil § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty žádost podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, bez dalšího zamítl*). Podklady rozhodnutí by neměly být pro žalobce neznámé a překvapivé (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 63/2011 – 77, anebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19 s další předcházející judikaturou). Žalobce zkrácen na svých právech nebyl, protože měl možnost se vyjadřovat v průběhu dalšího správního řízení a postup správních úřadů a jejich rozhodnutí překvapivé pro něj nebyly, protože o spáchání přestupku věděl, nešlo o záznam kamerou, žalobce se do oznámení přestupku vyjádřil (*nevšiml si značky obec*).

[19] Třetí námitkou žalobce nesouhlasil s tím, že byly použity jako důkaz úřední záznam a oznámení o přestupku a nebyli vyslechnuti policisté jako svědci. Soud konstatuje, že tato námitka byla lichá. Jednání žalobce bylo zadokumentováno nezpochybnitelným způsobem - fotografií s naměřenými údaji. Výslech policistů by proto byl nadbytečný. Žalobce neuvedl, co by mělo být jejich výslechy prokázáno.

Žalobce oznámení o přestupku podepsal (č. I. 1 správního spisu). Na č. I. 2 na záznamu o přestupku (výstup z rychloměru) jsou dvě fotografie žalobcova vozidla. Na č. I. 8 jsou tři fotografie žalobcova vozidla s poznávací značkou a fotografie počátku obce se svislou dopravní značkou s označením názvu obce a obytnou částí (domy) a dále fotografie vodorovné dopravní značky s označením „50“ těsně před začátkem obce (se zachycením zástavby). Za dané důkazní situace a za stavu konkrétních, shora uvedených, námitek žalobce ve správním řízení, neměly správní orgány žádný důvod provádět další dokazování. Žádná rozumná pochybnost o zjištěném skutkovém stavu zde nebyla, ostatně ani sám žalobce ve vyjádření v oznámení přestupku ani v podaném odvolání žádné pochybnosti nevznese. Interpretace procesních náležitostí přestupkového řízení nemůže být natolik extenzivní, aby bránila efektivnímu výkonu veřejné správy na tomto úseku. Žádné relevantní tvrzení ani návrh na důkazy žalobce ve správním řízení nevznese. Proto zde nešlo o žádný tzv. opomenutý důkaz, který by správní orgány neprovedly anebo se s jeho návrhem nevypořádaly. O zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti. Pro stručnost soud odkazuje na shodnou argumentaci a odkazy na další judikaturu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48.

[20] Čtvrtou námitku o tom, že nestačí k prokázání správně změřené rychlosti ověřovací list, shledal soud jako neopodstatněnou. V souzené věci nevznikly žádné pochybnosti o správnosti změřené rychlosti, a to ani na základě námitek a tvrzení žalobce, ani v průběhu provádění jednotlivých důkazů. Těch byl dostatek a tvoří uzavřený celek. Žádné nejasnosti ohledně měření nevznikly, námitky žalobce jsou pouze obecné. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, byl oprávněn v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním pro další hodnocení anebo provádění dalšího dokazování.

[21] Pátá námitka, že měření musí provádět vždy proškolení policisté, je nedůvodná. Žalobce ji uvádí pouze v obecné rovině a nic konkrétního k ní neuvádí. Proto zde nevznikla žádná pochybnost o kvalifikaci a způsobilosti policistů měřit rychlost vozidla. Je obecně známo, že měření provádí vždy proškolení policisté. Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37).

[22] Soud nepřisvědčil ani šesté námitce, že nebylo prokázáno, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem. Žalobce nevznese žádnou konkrétní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011,

čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[23] Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že postup měření rychlosti vozidla nelze přezkoumat jinak než výsledkem jeho obsluhy. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebyl nijak zpochybněn, krom nedůvodných a obecných tvrzení žalobce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014 - 48, není smyslem výsledku policistů, aby je žalobce zkoušel ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje.

[24] Soud se neztotožňuje s právním názorem žalobce o tom, že ve výroku bylo v souzené věci třeba uvést konkrétní jednání (překročení rychlosti), které založilo recidivu. Tento názor je v rozporu se zněním zákona i judikaturou a správní praxí. Postačuje, když je toto předchozí jednání konkretizováno v odůvodnění rozhodnutí. V souzené věci je pravdou, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovené na 50 km/h o 25 km/h dne 30. 3. 2012, za což mu byla Policií ČR (Frýdek – Místek) uložena bloková pokuta, avšak toto v odůvodnění správní orgán I. stupně neuvedl. Žalovaný toliko uvedl, že totožného přestupku se žalobce dopustil 30. 3. 2012, nic bližšího neuvádí. To shledává soud jako dílčí vadu napadeného rozhodnutí (přičemž rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek), která ale neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bližší údaje o tomto přestupku jsou zahrnuty ve správním spise ve výpise z evidenční karty řidiče. Obecně platí, že proto, aby se účastník řízení například nesprávnému zápisu či zneužití identity anebo nesprávnému posouzení recidivy mohl účinně bránit, by měla taková informace vyplývat z odůvodnění napadeného rozhodnutí, především správního orgánu I., případně II. stupně. V souzené věci se skutečně jednalo o spáchání téhož přestupku v průběhu posledních dvanácti měsíců, žalobce k tomu nice nenamítal, tudíž uvedená vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí neměla. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163), podle níž je nutné vždy zkoumat míru procesního pochybení s ohledem na složitost předmětu řízení, je nutno dospět k závěru, že toto dílčí pochybení správních orgánů nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí.

[25] Nedůvodná je námitka, že výše sankce byla chybně stanovena, protože rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 10. 2012, čj. MSK 120316/2012, bylo zrušeno rozhodnutí Městské policie Orlová ze dne 4. 11. 2011, č. U 2271300, série LU/2006. Zde soud podotýká, že žalobce neuvedl, zda a kdy citované rozhodnutí nabylo právní moci a účinků. Přesto konstatuje, že zrušení jednoho rozhodnutí z řady celkem 13 záznamů v přestupcích v evidenční kartě řidiče a za stavu bodového hodnocení 12 bodů ke dni 21. 6. 2012, na situaci žalobce nic nemění. Z 13 záznamů je uvedeno překročení povolené rychlosti celkem v 6 (po zrušení 5) případech, v dalších dvou případech šlo o držení mobilního telefonu atd. Soud se ztotožňuje s hodnocením správního orgánu I. stupně, že jde o řidiče *ne až*

tak dbalého právních předpisů a norem a projednávané jednání nelze považovat za ojedinělé. Soud poznamenává, že 13, resp. 12 záznamů v evidenci žalobce spáchal v průběhu let 2004 – 2012, tj. asi osmi let, což je poměrně krátká doba ve srovnání s jinými žalobci nebo řidiči.

[26] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. S. S.: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[27] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[28] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 4. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Lélová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně